
KUBBEALTI

AKADEMİ
MECMÛASI

YIL: 30 EKİM 2001 SAYI: 4

KUTSAL KİTAPLARDA MÜJDELENEN SON PEYGAMBER HAZRET-İ MUHAMMED

Dr. Orhan Seyfi YÜCETÜRK*

İslâm'a göre insanların inançlarının bozulduğu, önderlerinden yoksun olduğu ve kendilerini ahlâksızlığa terk ettikleri dönemlerde, yâni yeni bir peygambere ihtiyaç duydukları dönemde, onları tek tabii dine davet etmek üzere peygamberler gönderildiğini görüyoruz. Her peygamber, kendinden önceki peygamberlerin koyduğu kânunu olgunlaştırmak, insanlığın o günkü ihtiyaçlarına daha uygun hükümler getirmekle vazifelendirilmişlerdir. Bu konuda bir Müslüman müfessirin ifâdesine göre dünya tarihinde "Yalnız bir tek din vardır, ancak vaz'edilen kânunlar değişiktir."

Kur'ân-ı Kerîm çoğu zaman Ehl-i Kitap diye adlandırdığı Yahudi ve Hıristiyanlara şöyle hitap eder: "Ey Ehl-i Kitap, peygamberlerin gelmediği bir zamanda (arası kesildiği bir sırada) size İslâm'ı açıklayan peygamberimiz gelmişti. Ta ki bize müjdeleyici ve uyarıcı bir elçi gelmedi demeyesiniz. Gerçekten size uyarıcı ve müjdeci gelmiştir. Allah her şeye kâdirdir.¹" Bu âyetten anladığımız Hz. Muhammed'in peygamberliğinin yalnız Müslümanlara ve Araplara âit olmayıp risâletinin cihan şümul olduğudur. Kur'ân'ın bir çok âyetinde bu konuya işâret vardır. "Biz seni bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu gönderilen Allah'ın peygamberiyim."² Bir başka âyet: "De ki, ey insanlar gerçekten ben sizin hepinize gönderilen Allah'ın peygamberiyim."³ Diğer bir âyet: "Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."⁴

---

* D.E.Ü. İlahiyat Fakültesi Emekli Öğretim Görevlisi

¹ Mâide / 19.

² Sebe / 28.

³ Â'raf / 158.

⁴ Enbiya / 107.

Kur'ân'ın bildirdiğine göre: "Hani Allah peygamberlerden, size kitap ve hikmet verdikten sonra nezdinizdekileri tasdik eden bir peygamber geldiğinde ona mutlaka inanıp yardım edeceksiniz diye söz almış ve "Kabul ettiniz mi? Dediğinde 'Kabul ettik' cevabını vermişler. Bunun üzerine Allah: 'O halde şahit olun, ben de sizinle beraber şahitlik edenlerdenim'.⁵" buyurmuştur.

Ehl-i Kitap'tan bir grup (Yahudilerden) müminlere indirilmiş olan (Kur'ân'a ve Hz. Muhammed'e) sabahleyin (görünüşte) inanıp akşamleyin inkâr etmek suretiyle Müslümanları dinlerinden döndüreceklerini sanıyorlardı.⁶ Bu âyetin gönderiliş sebebi rivâyete göre Hayber Yahudilerinden 12 kişilik bir hahamlar topluluğu günün ilk saatlerinde güya İslâm'a girecekler, fakat akşama doğru kendi kitaplarına baktıklarını ama Hz. Muhammed'in risâletine dâir bir işârete rastlamadıklarını öne sürerek İslâm'dan döndüklerini söyleyeceklerdi. Böylece de Müslümanların kendi dinlerinden dönmelerine ön ayak olacaklardı. Onların bu hileli davranışlarına Cenâb-ı Allah şöyle cevap veriyordu. "Ey Ehl-i Kitap, neden doğruyu eğriyi (hakkı bâtila) karıştırıyor ve bile bile gerçeği gizliyorsunuz."⁷

Yahudiler Tevrat'ta, Hıristiyanlar İncil'de âhir zaman peygamberinin (Hz. Muhammed'in) vasıflarını gördüler ve onun gelmesini beklediler. Her nesil bunu kendinden sonra geleceklere anlattı ve inanmalarını tembih etti. Bunun için her iki zümre de bu peygamberin gelmesini dört gözle bekliyorlardı. Ancak onun Araplar arasından ve bir yetim kimse olarak gönderildiğini görünce, sırf ırkçılık düşünce ve gayreti ile O'nu inkâr ettiler. Halbuki O'nun hak peygamber olduğunu kendi oğullarını bilip tanıdıkları gibi biliyorlardı. Bu husus Kur'ân'da şöyle açıklanıyor: "Kendilerine kitap verdiklerimiz O'nu (o kitaptaki peygamberi) öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Buna rağmen onlardan bir grup bile bile gerçeği gizler."⁸ Hz. Ömer Yahudi iken Müslüman olan Abdullah bin Selâm'a bu âyetin mânâsını tanıdığımdan ziyade tanıdım. Çünkü oğlumda bile şüphem olabilir, fakat peygamber hakkında zerrece şüphem yoktur. O'nun vasıfları Tevrat'ta zikredilenlerin aynı ve tamamıdır."⁹ cevabını vermiştir.

Yuhanna İncili'nde açıklandığına göre İsrailoğulları üç peygamberin gelmesini beklemekte idiler. İlki tekrar geleceğini zannettikleri İlyâ, ikincisi Mesih İsâ, üçüncüsü ise İlyâ ve Mesih'ten sonra geleceğini herkesin bildiği kendisin-

⁵ Âl-i İmran / 81.

⁶ Âl-i İmran / 72.

⁷ Âl-i İmran / 71.

⁸ Bakara / 146.

⁹ Yılmaz Boyunağa, Hz. Peygamber ve İlk Müslümanlar, İstanbul, 1985, s:23.

den sadece 'o peygamber' diye bahsedilen peygamber idi.¹⁰ Nitekim o devirde Medine'de yaşayan putperest Arap Evs ve Hazreç kabilelerinin ne zaman Medineli Yahudilerle araları açılrsa Yahudiler onlara: "Bir peygamber gelince biz O'na tâbi olacak İrem ve Âd kavimleri gibi sizi öldürüp kökünüzü kazıyacağız derlerdi."¹¹

Medineli Yahudilerin bu tehditlerine devamlı muhâtap olan ve Evs ve Hazreç kabilelerinden bâzı kişiler İslâm tarihinde 'I. Akabe Biatı' diye geçen vak'a sırasında Hz. Muhammed ile karşılaşmış O'ndan 'kendisinin peygamber olduğunu ve İslâm'ı tebliğ memur edildiğini ve onları İslâm'a dâvet ettiğini' duyunca bu kişiler birbirlerine baktılar; 'Yahudilerin haber verip durdukları, ihtiyarların dedikleri peygamber işte bu olacak, O'na uymakta gecikmeyelim' diyerek İslâmiyet'i kabul etmişlerdir. İslâmiyet'in Medineliler arasında daha kolay ve çabuk yayılmasında, Yahudilerin böyle bir peygamber beklentilerinin olduğu söylenebilir. Yahudilerin böyle bir bilgi ve beklentiye rağmen, beklentilerinin Dâvud soyundan olmayıp Araplar arasından çıkmasını hazmedemeyip Hz. Peygamber'i kıskançlıklarından kabul edemedikleri Kur'ân-ı Kerim'de şöyle açıklanmaktadır: Vaktâ ki, onlara, Allah katından yanlarındakini tasdik edici ve doğrultucu bir kitap geldi ki, onlar, daha önce kâfirlere karşı Allah'tan böyle bir feth ve yardım istiyorlardı. Fakat O tanıdıkları kendilerine gelince (kıskançlıklarından) O'nu inkâr ettiler. Artık Allah'ın lâneti o kâfirlerin üzerindedir.¹²

Kur'ân-ı Kerim Tevrat'ta gelecek son peygamber için: "Onlar yanlarındaki Tevrat ve İncil'de ismini ve sıfatını yazılı bulacakları Ümmi Nebi olan O Resûl'e tâbi olanlardır. Kendilerine iyiliği emrediyor, kötülükten nehyediyor."¹³ diye emretmesine rağmen, kendi kitaplarında ismi ve sıfatları tanıtilen o peygamberi inkâr edenler için Kur'ân şu hükmü veriyor: "Kendilerine Tevrat yükletilip de (öğretilip de) O'nu tanımayanların hâli koca koca ki-

¹⁰ Yuhanna 1 / 25.

¹¹ İbn-i İshak, İbn-i Hişam, Siretü'n Nebi, Beyrut, 1391-1971, Cilt:2, s:70.

Taberi, Tarih, Mısır, 1326, Cilt:2, s:234.

Beyhaki, Delailün-Nübüvve, Kahire, 1389-1969, Cilt:1, s:344.

İbn-i Esir, El Kamil, Beyrut, 1400-1980, Cilt:2, s:95-96.

İbn-i Seyyidünnas, Uyuntleser, Beyrut, Cilt:1, s:156.

Zehebi, Tarihü'l İslam, Kahire, 1974, Cilt:2, s:193.

Ebul-Fida, El Bidaye Vennihaye, Beyrut, 1966, Cilt:2, s:149.

M. Asım Köksal, İslam Tarihi Hz. Muhammed (A.S) ve Ataları Mekke Devri, İstanbul, 1987, Cilt:1, s:99.

¹² Bakara / 89.

¹³ Â'raf / 157.

taplar taşıyan eşeğin hâli gibidir. Allah'ın âyetlerini yalan sayan kavmin vasfı ne kötüdür. Allah zâlimler grubunu muvaffak etmez.¹⁴ buyurmaktadır.

TEVRAT'TA HZ. MUHAMMED

Yukarıda belirtilen Kur'ân-ı Kerîm âyetlerine göre Ehl-i Kitap dediğimiz Yahudi ve Hıristiyanlar gelecek O peygamberi ki, bu son peygamberdir, kendi kutsal kitaplarından çok iyi tanıyorlardı. Şu anda elimizde bulunan ve zamanın tahribi ile menfaatleri icabı değiştirilen Tevrat ile İnciller'de Hz. Muhammed'e şu ifâdelerle işâret ediliyor. Tevrat'ın Tekvin kitabında Hz. Muhammed'in ve aynı zamanda Arapların atası kabul edilen Hz. İsmail'in doğumu şöyle anlatılır: "Hz. İbrahim'in eşi Sâre'nin cariyesi Hâcer Sare'nin baskısından kaçır. Yolda bir melek kendisine görünür ve 'nereden gelip nereye gidiyorsun?' diye sorar. Sare'den kaçtığını söyleyince melek ona 'Sen Sare'ye dön ve ona itaat et. Çünkü Allah senin zürriyetini çoğaltacaktır. Sen gebesin ve bir oğul doğuracak, adını İsmail koyacaksın. Cenab-ı Hak seni sevmiştir. Oğlun herkes tarafından takdir edilecek ve şöhreti dünyanın çok yerinde yayılacaktır.'¹⁵" Burada ifâde edilen Hz. İsmail ve onun zürriyeti dünyanın bir çok yerlerine yayılmamıştır. O halde yukarıda ifade edilen söz Hz. İsmail'in en büyük zürriyeti hakkındadır ve o da peygamberimiz Hz. Muhammed ve O'nun ümmetidir. Nitekim İslâm dini dünyanın bir çok yerine yayılmış, doğuda, batıda, kuzeyde ve güneyde hüküm sürmüş ve sürmektedir.

Yine Tevrat'ın Tesniye bölümünde Cenâb-ı Allah Hz. Musa vâsıtasıyla şöyle hitap ediyor: "Allah'ın Rab senin için aranızdan, kardeşlerinden benim gibi bir peygamber çıkaracak, onu dinleyeceksin.¹⁶ Ayrıca bir başka âyette de: "Onlar için kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi onun ağzına koyacağım ve ona emredeğim her şeyi onlara söyleyecek.¹⁷" Bu âyetlerde işâret buyurulan kardeşler arasından bir peygamber sözü önemlidir. Çünkü bilindiği üzere Hz. İbrahim'in ilk oğlu Hâcer'den doğan İsmail, ikinci oğlu da Sare'den doğan İshâk'dır. Târihen sâbittir ki, İsrail oğulları İshâk'dan türerken, Araplar da İsmail'den türemişlerdir. Netice olarak denilebilir ki İsrail oğulları ile Araplar aynı atada (Hz. İbrahim) birleşen kardeş çocuklarıdır. Yukarıda zikredilen kardeşlerinden ve kardeşleri arasından kelimeleri ile anlatılmak istenen Hz. Musa'ya benzer olacağı tanımlanan zat Hz.

¹⁴ Cuma / 5.

¹⁵ Tekvin 16 / 7-12.

¹⁶ Tesniye 18 / 15.

¹⁷ Tesniye 18 / 18.

Muhammed'den başkası değildir. Çünkü Hz. Musa'dan sonra İsrail peygamberleri arasında Hz. Muhammed'e kadar ona benzer bir peygamber gelmediği konusunda Yahudiler ittifak etmişlerdir. Çünkü İsrail oğulları arasında görev almış peygamberlerin hiçbiri Musa'nın benzeri olduğunu söylememişlerdir. Hatta Hz. İsa'nın kendisi de Hz. Musa'nın benzeri olduğunu söylememiş ve havâripleri de O Peygamber'in gelişini beklemişlerdir. Bunu teyid eden cümle Yeni Ahid'in Resullerin İşleri'nde: "Gerçek Musa demiştir: Rab Allah size kardeşleriniz arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak, bütün şeylerde, size her ne söylese onu dinleyeceksiniz. Ve vâki olacaktır ki kavimden o peygamberi dinlemeyen her can helâk edilecektir.¹⁸" denilmekle bu gelecek peygamberin Hz. İsa'dan sonra olduğuna da işâret edilmektedir.

Hız. Musa ile Hız. Muhammed'in benzerliklerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Hız. Musa'nın bir anne babası olduğu gibi Hız. Muhammed'in de anne ve babası vardır. Fakat Hız. İsa'nın yalnız annesi vardır.
2. Hız. Musa ve Hız. Muhammed normal bir doğumla dünyaya gelmişlerdir. Halbuki Hız. İsa hususi bir mücize ile yaratıldı.
3. Hız. Musa ve Hız. Muhammed evlendiler ve çocuk sahibi oldular. Hız. İsa ise ömür boyu bekâr kaldı.
4. Hız. Musa ve Hız. Muhammed kavimlerinin hem ruhânî hem de cis-mânî lideri idiler. Yâni onlar hem peygamber hem lider idiler. Fakat Hız. İsa sadece ruhânî rehberlik iddiasında bulunarak 'Benim krallığım bu dünyâya âit değildir'¹⁹ demiştir.
5. Hız. Musa ve Hız. Muhammed kendi kavimlerine yeni kânunlar ve nizamlar getirdiler. Halbuki Hız. İsa hiçbir zaman yeni bir kânun getirdiğini iddia etmedi. "Sanmayın ki ben şeriatı yahut peygamberleri yıkmaya geldim. Ben yıkmaya değil fakat tamam etmeye geldim."²⁰ demiştir.
6. Hız. Musa ve Hız. Muhammed hayatları esnâsında kendi kavimleri tarafından peygamber olarak kabul ve tasdik edilmişlerdir. Halbuki Hız. İsa kendi kavmi tarafından red ve tahkir edilir.
7. Hız. Musa ve Hız. Muhammed tabii ölümle öldüler. Hıristiyanlara göre Hız. İsa çarmıhta can verdi. Yine Hız. Musa ve Hız. Muhammed yeryü-

¹⁸ Resullerin İşleri 3 / 23-24.

¹⁹ Yuhanna 18 /36.

²⁰ Matta 5 /17.

zünde gömülmüş olarak yatıyorlar, Hıristiyan inancına göre ise Hz. İsa göktedir.

Tevrat'ın Tesniye bölümünde: "Rab Sinâ'dan geldi ve onlara Seir'den doğdu, Paran dağından parladı.²¹" denilmektedir. Burada Sinâ'dan maksat Cenab-ı Hakk'ın Hz. Musa'ya vahyini verdiği yer, Seir'den maksat ise Hz. İsa'nın, İsa dininin görüldüğü ve yayıldığı bölgenin adıdır. Paran dağı ile anlatılmak istenen Mekke ve Hicaz bölgesidir. Hicaz ve Mekke ise Hz. Muhammed'e vahiy yoluyla İslam dininin geldiği yerdir.

Yine Ahd-i Atik'in Habakkuk kitabında: "Allah Teman'dan ve Kuddüs Paran dağından geldi. O'nun haşmeti gökleri örttü ve dünya O'nun hamdı ile doldu.²²" ifadesi ile yukarıda açıklandığı üzere Paran kelimesi ile Hicaz ve Mekke anlatılmakla Hz. Muhammed müjdesi verilmektedir. Yine Ahd-i Atik'in İşaya kitabında "Ben Rab, seni doğrulukla çağırdım ve elini tutacağım ve seni koruyacağım ve kör gözleri açasın, mahpusları zindandan ve karanlıkta oturanları hapishaneden çıkarasın diye seni kavme ahid, milletlere ışık olarak vereceğim.²³" ifadeleri Kur'an-ı Kerim'deki "Habibim seni müjdeleyici ve uyarıcı olarak ve bütün insanların peygamberi olmaktan başka (bir sıfatla) göndermedik. Fakat insanların çoğu (bunu) bilmezler.²⁴" ve "Biz seni ancak âlemlere rahmet olmak üzere gönderdik.²⁵" buyrukları arasındaki uygunluk Hz. Muhammed'in Tevrat'ta gönderileceği vaad buyurulan son peygamber olduğunu açıkca göstermektedir.

Ahd-i Atik'in İşaya kitabında: "İşte kendisine destek olduğum kulum, canının kendisinden râzı olduğum seçme kulum, Ruh'umu O'na gönderdim. Milletler için hakkı meydana çıkaracaktır. Bağırmayacak ve sesini yükseltmeyecek, ezilmiş kamışı kırmayacak ve tüten fitili söndürmeyecek, hakkı hakikate erdirecek ve dünyâda hakkı pekiştirinceye kadar zayıflamayacak ve cesareti kırılmayacak ve adalar O'nun şeriatini bekleyecekler.²⁶" âyetleri ile sanki Duhâ ve İnşirâh sureleri ile ilgili aynı mânâya gelen başka Kur'an âyetleri seslendiriliyor ve Hz. Muhammed'in gelişi müjdeleniyordu. Yine Mika kitabında sanki Hac, Arafat ve Hac'ın menâsikinden söz edilircesine "Fakat son günlerde (âhir zamanda) dağların başında Rab Evi'nin (Beytu'llah-Kâbe'nin) dağı (Arafat) pekiştirilecek ve kavimler ona akacaklar ve çok milletler gidecekler ve diyecekler,

²¹ Tesniye 33 / 2.

²² Habakkuk, 3 / 3.

²³ İşaya 42 / 7-8.

²⁴ Sebe / 28.

²⁵ Enbiyâ / 107.

²⁶ İşaya 42 / 1-4.

gelin Rabb'in dağına çıkalım, kendi yollarını bize öğretecek ve onun yollarında yürüyeceğiz.²⁷" denilerek yine Hz. Muhammed ve O'nun dini müjdeleniyordu.

İNCİL'DE HZ. MUHAMMED

Kutsal kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'de Hz. İsa'nın Hz. Muhammed'i müjdelediği şöyle anlatılıyor: "Hatırla ki Meryem oğlu İsa: 'Ey İsrail oğulları, ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmet adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim' demişti. Fakat o kendilerine açık deliller getirince, bu apaçık bir büyüdü, dediler.²⁸" Bugün elimizde mevcut ve Hıristiyanlarca basılan İncillerde bile Kur'ân'ın bu gerçeğini bulabilmek mümkündür. Yuhanna İncilinde: "Bununla beraber ben size hakikati söylüyorum. Benim gitmem sizin için hayırlıdır. Çünkü gitmezsem Tesellici (Paraklit) size gelmez.²⁹" Yine aynı İncil aynı babın bir diğer yerinde: "Size söyleyecek daha çok şeylerim var. Fakat şimdi dayanamazsınız. Fakat o hakikat ruhu gelince size her hakikate yol gösterecek zira kendiliğinden söylemeyecektir. Fakat her ne işitirse söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir. O beni tâziz (tebcil) edecektir.³⁰"

Hz. İsa'nın geleceğini müjdelediği bu Paraklit kimdir? Cevabı, Paraklit kelimesinin açıklanması ile elde edilebilir. Paraklit (Paraklitos) Lâtince bir kelime olup, Süryanice'de Münhamenna, Arapça'da Muhammed kelimelerinin karşılığıdır. Her üç kelime de 'çok şükredici, hamdedici' anlamına gelmektedir. Peygamberimizin isimleri Muhammed, Ahmed ve Mahmud'dur. Bu kelimeler de hep şükretmek mânâlarına gelmektedir.

Gerçekten de peygamberimiz Cenab-ı Allah'a pek çok şükreden bir kuldü. Kendisine, 'Allah'ın çok sevgili bir kulu olduğu halde sabahlara kadar niye bu kadar ibâdet ettiği' sorulduğunda 'Niçin Cenâb-ı Allah'a en çok şükreden kul olmayayım?'³¹ cevâbını vermiştir. Bu itibarla Paraklit kelimesi ile Hz. Muhammed adı ve hareketleri arasında tam bir uygunluk vardır diyebiliriz. Bu konuda batılı kaynaklarda 'The Comforter' (rahatlatıcı), 'The Advocate' (savunucu, avukat), 'The Helper' (yardımcı, yardım eden), 'The Intercessor' (şefahtçi) gibi terimler hep Paraklit karşılığı olarak kullanılmıştır.³²

²⁷ Mîka 4 /1-3.

²⁸ Sâf / 6.

²⁹ Yuhanna 16 / 7.

³⁰ Yuhanna 16 / 13-14.

³¹ Buhari, Sahih, Teheccüd, 6.

³² Bkz. The New Testament of Our Lord and Saviour Jesus Christ, Oxford, 1881, s: 174.

Şurası da çok gariptir ki, İncil'in yakın zamanlarda yapılan tercümele-
rinde ve basılan Türkçe nüshalarında bu Paraklit kelimesi değiştirilmiş yerine
tesellici – teselli edici denilmiştir.

Hız. İsa'nın muâsırı olan Yahyâ Peygamber Hız. İsa'dan önce göreve baş-
lamış ve içinde yaşadığı toplumu, geleceği hasretle beklenen Mesih'e (kurta-
rıciya) hazırlıyordu. Ürdün ırmağı kenarındaki kampında kişileri tövbeye dâvet
ediyordu. İşte bu sırada oraya gelen Yahudiler ona sordular: "Sen kimsin? Me-
sih misin?" Yahyâ: "Ben Mesih değilim" dedi. Yahudiler tekrar "Öyleyse sen
İlyâ mısın?" sorusunda da "Hayır, değilim" dedi. Yahudilerin tekrar "Sen o
peygamber misin?" sorusuna da Yahya "Hayır" diye cevap verdi.³³ Buradaki
konuşmalardan anlaşılacağı üzere Yahudilerin Mesih'ten ve İlyâ'dan sonra bek-
ledikleri bir başka 'O peygamber' daha vardı. Bu, o peygamber İncil'in ifâdesi
ile: "Benden sonra gelen benden ileri oldu. Zira benden önce idi."³⁴ Yani Hız.
İsa'dan sonra gelecek, fakat nuru ve ruhu Hız. İsa'dan önce yaratılmış olacaktı.
Bu da olsa olsa ancak son peygamber Habib-i Ekrem Hız. Muhammed'den baş-
kası olamazdı. İlâhi kitaplar ve tarihi gerçekler bunu böyle beyan ediyorlardı.

Hıristiyan dünyasında M. 492 tarihinde Papa I. Gelasius'un yayınladığı
emirname ile yasaklanmış bulunan Barnaba İncil'i³⁵ şu özellikleri ile diğer
İncillerden ayrıldığı için Papa tarafından aforoz edilmiştir.

1. Bu İncil'de Allah'ın birliğinin teyidi ve teslisin olmayışı.
2. Hız. İsa'nın haça gerilme olayının kabul edilmeyişi.
3. Hız. İsa'dan sonra gelecek son peygamberin Hız. Muhammed olduğun-
un enine boyuna açıklanmasıdır.

Barnaba İncili'nde Hız. Muhammed'in geleceği açık bir şekilde ve hattâ
isim olarak belirtilmiştir.³⁶ Aynı İncil'in 36. faslının 6. âyetinde: "Hız. İsa 'Artık
bütün peygamberler dünyâya gelmişlerdir. Yalnız benden sonra Allah'ın resulü
Muhammed teşrif edecektir. Çünkü Cenâb-ı Hak bunu ve hattâ O'nun şeriatini
benim hazırlamaklığımı murat etmiştir.' " demektedir. Yine 82. faslın 9., 10. ve
13. âyetlerinde Hız. İsa bir kadının sorusuna cevâben "Ey kadın, bilmelisin ki
Muhammed mutlak surette gelecektir" demiş ve aynı kadının "Ey Seyyid, bek-
lenen Mesih sen değil misin? Sualine de cevâben "Ben ancak İsrail oğullarına

The Oxford English Dictionary, Oxford, 1988, Paraklit maddesi.

³³ Yuhanna 1 / 20-24.

³⁴ Yuhanna 1 / 16.

³⁵ İncil-i Barnaba, Trc: Halil Süade, Kahire, 1908.

³⁶ Bkz. Halil Süade, a.g.e. Fasıl 35 Ayet 8.

kurtarıcı bir peygamberim ve lakin benden sonra Cenâb-ı Hak tarafından bütün âleme peygamber olmak üzere Muhammed gönderilecektir” demiştir.

Yine Barnaba İncili'nin 96. faslın 12. ayetinde Hz. İsa: “Âlemleri nurlandırmak üzere gönderilecek peygamberin Arabistan yarımadasından geleceğini işaret etmek üzere, ‘Bu mübârek zat güney muntikasında ortaya çıkacak, putlara tapanları ve putları tepeleyecektir’ ” demektedir. Yine 97. faslın 7. âyetinde Hz. İsa: “Son peygamber olan Resulullah’ın teşrifinden sonra artık başkaları gelmeyecek midir?” sualine cevâben “Ancak yalancı peygamberler ortaya çıkacaktır” diye cevap vermektedir. Yine 163. Faslın 7. âyetinde de “Ey öğretici, dünyâyı şereflendireceğinden bahsettiğiniz zat kimdir?” sualine Hz. İsa “Bu zat Muhammed Resulullah’dır” cevabını vermiştir.

Barnaba İncil'inin 212. faslının çeşitli âyetlerinde de Hz. İsa bütün insanlığa duâ etmekte ve: “Ya Rabbi, sen bu âleme merhamet eyle ve resulünü çabuk gönder” demektedir. Yine 220. faslının 17, 18 ve 20. âyetlerinde de Hz. İsa kendi şahsına yapılan iftira ve alayların Hz. Muhammed'in gelmesine kadar devam edeceğini ve o gelince işin hakikatini bildireceğini beyan etmektedir.

Hz. Muhammed'in kâinatı şereflendirmesinden 500 yıl kadar önce havâri Barnabas tarafından yazılmış İncil'deki bu ifâdeler Resulullah'ın geleceğinin İncil'de de bildirilmiş olduğunun en açık delilidir.

ESKİ KİTAPLARDA HAZRETİ MUHAMMED

Kur'an'da eskilerin kitapları olarak târif edilen, ilahi kaynağa dayanmayan ve taraftarlarınca kutsal kabul edilen târihi metinlerde de Hz. Muhammed'i müjdeleyen ifâdeler bulunmaktadır. Kur'an-ı Kerim bu konuya: “Şüphe yok ki, O, daha evvelkilerin kitaplarında da vardı.³⁷” buyurarak açıklık getirmiştir.

Nitekim İslâm bilginleri eskilerin kitaplarından söz ederken Zerdüştilerin istikbalden haber veren kitabı Zend Avesta (Yaht 13, XXXIII, 29)'da ‘ziyadesiyle övülmüş’ (Arapça karşılığı Ahmed) ve ‘âlemlere rahmet’ olan bir put düşmanının geleceği yazılıdır. Brahmanist Hinduların Purana ve Veda'ları istikbali şöyle anlatılır: Çölden “meth-ü senâya lâyık” isimli bir hikmet sahibi çıkacaktır. Onun Burak'ı göğe erecektir (Miraç olayı). O hikmet sahibi develerle gezer. Büyük zaferlerinden ikisi 300 ve 10.000 mücahitlerle gerçekleşecektir (Bedir Savaşı ve Mekke'nin fethi). Bundan başka Kalnki Purana'da şöyle denilmektedir. Babasının adı ‘Allah’ın kulu’, annesinin adı ‘itimada lâyık’dır (A-

³⁷ Şuâra / 196.

rapça karşılıkları Abdullah ve Amine). Bundan başka kum ülkesinde doğacağı ve doğduğu şehrin kuzeyine hicret edeceği v.s. bahis konusudur. Burada şunu hatırlatalım ki, 'Purana' kelime mânâsı olarak eskilerin yazıları demektir ve yukarıda belirttiğimiz Kur'ân ayetinde de aynı deneyimi buluyoruz.

Bilinen bir gerçektir ki, Budda (Gautama) vazifesini tamamlamak üzere 'Metteya veya Meytreya' (Rahmet) nın geleceğini önceden haber vermiştir.

Bütün eski dini kitaplar Allah'ın büyük bir Resûlü'nün geleceğini bildirmişlerdir. Yalnız Kur'ân-ı Kerim Hz. Muhammed ile Allah'ın tebliğlerine mühür konulduğunu söylemektedir: "Muhammed içinizden herhangi bir adamın babası değil, O, Allah'ın elçisi ve peygamberlerin sonuncusudur..."³⁸

Son birkaç yüzyıldır Hz. Muhammed doğudan çok batı dünyasının inceleme konusudur. Bunun neticesi olarak da batıda akademi, araştırma enstitüsü ve fakülte seviyesinde açılmış merkezlerin sayısı yüzleri aşan rakamları bulmaktadır. Buralarda sadece Hz. Muhammed, O'nun dini ve getirdiği kutsal kitabı incelenmekte ve bunun neticesi olarak yüzlerce eser basılıp satışa sunulmaktadır.

Günümüz bilgisayarları insan büyüklüğü ile alâkalı ölçüler çerçevesinde, dünyânın en büyük insanını araştırdıklarında karşılıklarına Hz. Muhammed çıkmaktadır. Nitekim Lamartine gibi Fransız târihçiler "İnsan büyüklüğünün tespitinde kullanılan bütün ölçüler içinde soruyoruz, O'ndan daha büyüğü var mıdır?" diyerek belki hoşlarına gitmeyecek bir gerçeği itiraftan kendilerini alamamaktadırlar.

Cenab-ı Allah'ın görevlendirdiği peygamberlerin risâletleri sadece bir topluluğa mahsus iken Hz. Muhammed'in risâletinin kıyamete kadar bütün insanlara ve cinlere de şâmil olduğu, onun evrensel bir dinin peygamberi olduğunun işareti ise, daha hayatta iken etrafında Bilâl-i Habeşî, Selmân-ı Farisî, Suyevb-i Rumî gibi değişik toplum ve milletlerden toplanmış insanların bulunmasıdır.

Hz. Muhammed'in tebliğ görevinin yanında müjdecî ve uyarıcı olma görevi de vardır. Nitekim Kur'ân'da: "Ey peygamber, biz seni şahit, müjdecî ve uyarıcı, Allah'ın izniyle ona çağırın, nurlandıran bir ışık olarak göndermişizdir. İnananlara Rab'lerinden büyük bir lütuf olduğunu müjdele."³⁹ buyurularak belirtilmektedir.

³⁸ Ahzâb / 40.

³⁹ Ahzâb / 45-47.

Yukarıdan beri açıklandığı üzere kutsal kitaplardan edinilen bilgiler, toplumun içinde bulunduğu durum, o dönemde insanları yeni bir peygamber beklentisi içine sokmuştur. İşte böyle bir zamanda peygamber olarak görevlendirilen Hz. Muhammed'i şahsi olgunluğu ve davranışları, ahlâki meziyetleri ve mukaddes kitaplardaki haberlere uygunluğu sebebiyle, herkes tarafından onun son peygamber olabileceği kanaatine ulaşılmıştır. Ancak şahsi zâfiyet peygamberliğini hemen kabule yanaşmamışlardır.

Cenab-ı Allah'ın Habibim diyerek iltifat ettiği son peygamberi Hz. Muhammed'i müjdeleyen bizim bulamadığımız daha nice eserler vardır. Bunların tamamını bulup çıkarmak ise bir insan ömrüne sığmayacak bir çalışmayı gerektirir. Bu sebeple konumuzu noktalarken O'nun âşıklarından birinin dediği gibi "Ben sözlerimle Muhammed'i övmüş olmadım. Fakat O'nun sâyesinde sözlerimi güzelleştirdim."